

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **H. T. P.**
zastoupená Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Jindřišská 5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV-81320-4/SO-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV-81320-4/SO-2020, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 4. 2020, č. j. OAM-21115-27/DP-2019, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 19 318 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Ondřeje Fialy.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. července 2020, č.j. MV-81320-4/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 6. dubna 2020, č.j. OAM-21115-27/DP-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, byla podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 35 odst. 3 s odkazem na ust. § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v prvním okruhu žalobních námitek uvedla, že správní orgány neprokázaly, že byl naplněn důvod pro zamítnutí její žádosti spočívající v tom, že se nepodařilo ověřit údaj uvedený v její žádosti ohledně plnění účelu předchozího pobytu spočívajícího ve studiu. Žalobkyně zdůraznila, že potvrzení o studiu a sdělení VOŠ Cestovního ruchu prokázaly, že žalobkyně v roce 2018/2019 studovala 1. ročník obor cestovní ruch a ve studiu pokračuje, byť musí opakovat 1. ročník, jelikož nesplnila všechny zkoušky a zápočty. Žalobkyni nebylo zřejmé, z čeho vznikly správním orgánům pochybnosti o plnění účelu pobytu, kdy uvedené listinné důkazy prokázaly, že žalobkyně skutečně pobývala na území za účelem studia.
3. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně namítala, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou žalobkyně, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí v rozporu se závazným právním názorem žalované uvedl, že žalobkyně neoprávněně odmítla ve správním řízení vypovídat, kdy žalovaná ve svém rozhodnutí ze dne 6. února 2020, č.j. MV-184124-4/SO-2019, dospěla k závěru, že žalobkyně výpověď odepřela oprávněně.
4. V třetím okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou nepřiměřené z hlediska svých dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny, neboť žalobkyně na území ČR žije ve společné domácnosti se svým manželem a jejich společným synem, nar. 20. 1. 2020. Rodina má na území veškeré zázemí, manžel a syn zde pobývají na základě povolení k trvalému pobytu, manžel rodinu finančně zajišťuje výdělečnou činností a syn je závislý na péči žalobkyně. Důvod napadeného rozhodnutí (nemožnost ověřit údaj o předchozím studiu uvedený v žádosti) není s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod, čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte přiměřený dopadům rozhodnutí spočívajícím v rozdělení rodiny nebo vycestování celé rodiny do země původu a je v rozporu se zájmy dítěte a zájmem na sloučení rodiny dle Směrnice Rady č.

2003/86/ES. Žalobkyně dodala, že řízení o její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny bylo zastaveno pro odepření výpovědi na otázky týkající se předchozího studia. Správní orgán prvního stupně dal k tíži žalobkyně údajné neoprávněné odepření výpovědi, ačkoliv bylo žalovanou rozhodnuto, že žalobkyně odmítla výpověď oprávněně.

5. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě setrvala na názoru, že se v průběhu správního řízení nepodařilo ověřit, že žalobkyně na území pobývala za účelem studia, tj. studovala. Doklady předložené žalobkyní dle žalované vypovídaly toliko o formálním průběhu studia žalobkyně. Pouze formální zápis ke studiu dle žalované nepostačuje k naplnění účelu zákona o pobytu cizinců, když smyslem právní úpravy je, aby cizinci na území ČR skutečně studovali. Dle žalované je tak nutno zkoumat faktické plnění účelu pobytu na území ČR žalobkyní, nikoliv pouze takové plnění formální, přičemž faktickou realizaci studia ze strany žalobkyně, tedy skutečné navštěvování předmětné školy, docházení žalobkyně na zkoušky, plnění zápočtů z její strany atp. se v průběhu správního řízení nepodařilo ověřit, ačkoliv ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně se předmětné údaje pokoušel ověřit všemi dostupnými prostředky. Sama žalobkyně dle žalované v žalobě rezignovala na jakoukoliv snahu prokázat své tvrzení o tom, že fakticky studovala, kdy pouze zpochybňuje postup správních orgánů.
7. K žalobní námitce ve vztahu k odmítnutí výpovědi žalobkyní žalovaná odkázala na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se s touto odvolací námitkou žalobkyně vypořádala, kdy žalobkyni upozornila na to, že prvoinstanční rozhodnutí se o odmítnutí výpovědi nijak neopírá.
8. Ve vztahu k nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná uvedla, že s takovými dopady se řádně vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zároveň se s nimi vypořádal i správní orgán prvního stupně. Nelze požadovat prodloužení pobytového oprávnění za účelem studia z důvodu založení rodiny.
9. Závěrem pak žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítnul.

IV.

Replika žalobkyně

10. V replice k vyjádření žalované žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci. Ve vztahu k právní úpravě aplikované žalovanou žalobkyně uvedla, že tato na její věc vůbec neměla být aplikována, protože míří na typově jiné skutkové okolnosti, např. na situace, kdy vůbec není možné ověřit údaje uvedené v žádosti. Z vyjádření žalované a obsahu napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí dle žalobkyně plyne, že správní orgány zamítly její žádost nikoliv z důvodů v rozhodnutích uvedených, nýbrž z důvodu neplnění účelu pobytu žalobkyní. Takový důvod je však samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti, a pokud správní orgány nebyly schopny v průběhu řízení prokázat

jeho naplnění, měly žádosti žalobkyně vyhovět. Napadené rozhodnutí je nezákonné, jestliže žádost žalobkyně byla zamítnuta z jiného, neexistujícího, důvodu.

11. Ve vztahu k druhému okruhu žalobních námitek odkázala žalobkyně na stranu 4 prvoinstančního rozhodnutí, z níž je dle žalobkyně zřejmé, že správní orgány přičetly žalobkyni k tíži, že využila svého práva odepřít výpověď.
12. K třetímu okruhu žalobních námitek žalobkyně doplnila, že zákonnost zastavení řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny je posuzována zdejším soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 77 A 93/2020.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

13. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně zdůraznila, že zákonem stanovený důvod zamítnutí její žádosti nebyl naplněn, a žalovaná poukázala na to, že žalobkyně znemožnila ověřit údaje uvedené v její žádosti.

VI.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

15. Soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně je důvodná.
16. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí. Žalobkyně podala dne 22. července 2019 u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K této žádosti mj. přiložila potvrzení o studiu vydané dne 8. července 2019 Vyšší odbornou školou cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, spol. s r.o., se sídlem Letohradská 1, 170 00 Praha 7 (dále jen „VOŠ“), přičemž toto potvrzení bylo vydáno jako doklad pro denní studium od 2. září 2019 do 31. srpna 2020 a vyplývalo z něj, že žalobkyně bude ve školním roce 2019/2020 studentkou prvního ročníku předmětné školy. Na základě žádosti správního orgánu sdělila dne 26. 8. 2019 VOŠ, že žalobkyně byla její studentkou již ve školním roce 2018/2019, a to prvního ročníku, ale první ročník musí opakovat, jelikož nesplnila všechny zkoušky a zápočty – splněné zkoušky a zápočty jí byly uznány. VOŠ k žádosti správního orgánu o sdělení počtu zkoušek a zápočtů splněných i nesplněných, docházky a průběhu výuky v odpovědi ze dne 27. 8. 2019 a 1. 10. 2019 toto odmítla sdělit. Výzvou ze dne 27. srpna 2019 správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k předložení výkazu o studiu ve školním roce 2018/2019, kdy ta dne 12. 9. 2019 požádala, aby veškeré nejasnosti správní orgán řešil u VOŠ. Správní orgán prvního stupně provedl dne 23. října 2019 na základě ust. § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslech žalobkyně. V průběhu tohoto výslechu žalobkyně na podstatnou část otázek týkajících se podrobností a detailů o jí deklarovaném studiu jak ve školním roce 2018/2019, tak i ve školním roce 2019/2020

odmítla vypovídat z důvodu, že by se v důsledku svých odpovědí mohla vystavit nebezpečí stíhání pro přestupek. Ve vztahu k otázkám ke studiu ve školním roce 2018/2019 žalobkyně odmítla odpovědět vyjma toho, že uvedla, že docházka do školy byla povinná, ale když měla nějaký důvod, omluvila se a nemusela tam chodit každý den, a že neví, kolik získala na konci prvního ročníku kreditů. Správní orgán prvního stupně na základě této skutečnosti usnesením ze dne 6. listopadu 2019, č.j. OAM-21115-18/DP-2019, zastavil na základě ust. § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti žalobkyně, neboť tato odmítla v řízení vypovídat. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodnutím žalované ze dne 6. února 2020, č.j. MV-184124-4/SO-2019, zrušeno a vráceno správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V rámci nového projednání rozhodl správní orgán prvního stupně prvoinstančním rozhodnutím tak, že žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl, neboť se i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti žalobkyně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

17. Při posouzení důvodnosti žaloby soud vyšel z následující právní úpravy.
18. Podle § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 22. 7. 2019 platí, že dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.
19. Podle § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 22. 7. 2019 platí, že dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
20. Výklad ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců podal v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, čj. 45 A 28/2015-38, publ. ve Sb. NSS pod č. 3545/2017 Krajský soud v Praze tak, že obsahuje tři alternativní důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince. Třetí alternativa spočívající v tom, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti cizince, představuje odchylku od obecně platné zásady materiální pravdy a zakotvuje důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti. Tato alternativa se přitom může uplatnit jen, nenastal-li důvod pro zamítnutí žádosti podle předchozích dvou alternativ (cizinec se dostavil k výsledku a předložil požadované doklady). Při zkoumání, zda se naplnila některá z prvních dvou alternativ pro zamítnutí žádosti, se však uplatní zásada materiální pravdy a žadatele důkazní břemeno netíží.
21. Poté Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 4. 2018 čj. 9 Azs 438/2017 – 25 vyložil, že „*Nepodaří-li se ověřit údaje uvedené v žádosti, jde o situaci, kdy nelze přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka, ani o tom, že je nepravdivé (stav non liquet). Stav non liquet může nastat proto, že žadatel nenavrhl žádný důkaz k prokázání svého tvrzení nebo navrhl důkaz, který je zjevně nezpůsobilý k takovému prokázání, nebo navržený důkaz byl sice proveden, avšak jeho hodnocením nedospěl správní orgán k závěru o pravdivosti či nepravdivosti daného skutkového tvrzení. Od stavu „non liquet je nutné odlišovat situace,*

kdy soud hodnocením důkazů dospěl k závěru, že tvrzení účastníka o skutkovém stavu je nepravdivé, nebo je zjištěn jiný skutkový stav než účastníkem tvrzený“ (Macur, J. Důkazní břemeno v civilním soudním řízení. Brno: Masarykova univerzita, 1995, s. 9). S krajským soudem lze souhlasit, že postup správních orgánů, které dospěly k závěru, že tvrzení uvedená v žádosti nejsou pravdivá, tj. v žádosti uplatněná tvrzení vyvracejí, aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neodpovídá.“

22. Z popsané právní úpravy vyložené citovanou judikaturou vyplývá, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia lze zamítnout podle § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) in fine zákona o pobytu cizinců jen tehdy, jsou-li kumulativně splněny všechny tyto podmínky:
 - a) cizinec se dostavil k pohovoru, který byl nezbytný pro ověření údajů uvedených v žádosti
 - b) cizinec předložil správnímu orgánu doklady, k jejichž předložení byl správním orgánem vyzván, a které byly nezbytné pro ověření údajů uvedených v žádosti
 - c) přes postup podle písm. a) a b) nebylo lze ověřit údaje uvedené v žádosti.
23. Postup podle § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) in fine zákona o pobytu cizinců je tedy mj. vyloučen tehdy, pokud z opatřených podkladů rozhodnutí dle bodů a) a b) lze usoudit na pravdivost údajů žádosti nebo ji vyloučit. Jinými slovy, lze-li podklady rozhodnutí dle bodů a) a b) vyhodnotit tak, že vyvracejí údaje uvedené v žádosti, nelze postupovat podle § 56 odst. 1 písm. a) in fine zákona o pobytu cizinců.
24. Jelikož podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, zabýval se soud jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i potvrzujícího napadeného rozhodnutí.
25. Prvoinstanční rozhodnutí bylo ve vztahu k této otázce odůvodněno tím, že správní orgán prvního stupně si chtěl ověřit plnění účelu pobytu žalobkyně ve školním roce 2018/2019 (viz str. 2 nahoře a str. 5 prvoinstančního rozhodnutí). Správní orgán nařídil výslech žalobkyně, protože VOŠ odmítla sdělit bližší informace o studiu žalobkyně, a „správní orgán již nemá žádný důkazní prostředek, kterým by se dalo zjistit, zda žadatelka skutečně plnila účel pobytu“ (str. 5 prvoinstančního rozhodnutí). Správní orgán shrnul, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, že se nebylo prokázáno, že žalobkyně plnila účel předchozího pobytu (studium).
26. Napadené rozhodnutí výslovně aprobovalo závěr správního orgánu prvního stupně prezentovaný v prvoinstančním rozhodnutí, že se nepodařilo ověřit plnění účelu pobytu studia žalobkyně ve školním roce 2018/2019 (str. 7 napadeného rozhodnutí): „Účastnice řízení v žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia uvedla, že jejím předchozím pobytem byl pobyt z důvodu „studium“, což odpovídá jejímu naposledy udělenému pobytovému oprávnění. Jak je zřejmé z výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze, třetí alternativa pro zamítnutí žádosti zakotvuje důkazní břemeno žadatele vztahující se k údajům uváděným v jeho žádosti. Účastníci řízení tedy tíží důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení uvedenému v její žádosti, že naposledy pobývala na území České republiky z důvodu studia.“ (...) Na základě výsledku účastnice řízení ze dne 23. 10. 2019 se však nepodařilo ověřit, zda účastnice řízení skutečně plnila účel pobytu studia, nepodařil se tedy ověřit údaj uvedený

v žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, v níž účastnice řízení výslovně uvedla, že na území naposledy pobývala z důvodu studia. Komise konstatuje, že ačkoli je právem účastnice řízení nevypovídat a její žádost nelze zamítnout pouze na základě toho, že účastnice řízení odmítla odpovídat na otázky ohledně jejího studia s odkazem na možné riziko správního stíhání, i tak je zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti, pokud se nepodaří ověřit

údaj uvedený v žádosti. Je přitom nepochybné, že správní orgán I. stupně využil dostupné možnosti pro ověření plnění účelu studia, když provedl výslech účastnice řízení a opakovaně zaslal žádost o poskytnutí informací přímo škole účastnice řízení, která však svým dopisem ze dne 27. 8. 2019 a dalším ze dne 1. 10. 2019 odmítla zodpovědět konkrétní dotazy správního orgánu I. stupně ohledně plnění účelu pobytu účastnice řízení. Aby správní orgán prvního stupně ověřil, zda účastnice řízení nebyla pouze formálně zapsaná ke studiu na Vyšší odborné škole cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, spol. s r.o., zaslal rovněž účastnici řízení výzvu k součinnosti ze dne 27. 8. 2019, tedy konkrétně k doložení výkazu o studiu, ze kterého bude patrný počet splněných, nesplněných předmětů a docházka v průběhu studia ve školním roce 2018/2019, který účastnici řízení vystaví studijní oddělení Vyšší odborné školy cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, spol. s r.o. Žádnou z těchto informací však účastnice řízení správnímu orgánu I. stupně na základě uvedené výzvy neposkytla a ani neobjasnila, proč by je nemohla poskytnout.“ Žalovaná pak odkázala na judikaturu správních soudů k otázce, zda má být účel povoleného pobytu cizinci skutečně naplňován. Žalovaná dále konstatovala na str. 9 napadeného rozhodnutí, že „[...]se správní orgán I. stupně neodchýlil od stanoviska Komise uvedeném v rozhodnutí Komise č. j. MV-184124-4/SO-2019 ze dne 6. 2. 2020, neboť řízení v současnosti nebylo zastaveno z důvodu, že by účastnice řízení odmítla vypovídat, ani nebylo přistoupeno k zamítnutí její žádosti z takového důvodu. Odmítnutí vypovídat je sice jedním z důvodů, proč se nepodařilo ověřit údaj uvedený v žádosti, avšak správní orgán prvního stupně vyvinul dostatečnou snahu k ověření údaje uvedeného v žádosti nejen prostřednictvím výslechu, přičemž lze konstatovat, že mu účastnice řízení v tomto směru neposkytla jakoukoli součinnost, ani takovou, která by ji nebo její blízké nemohla vystavit jakémukoli stíhání. Nelze si přitom představit situaci, kdy by účastnice řízení žádným způsobem nemohla poskytnout správnímu orgánu I. stupně jakékoli informace, z nichž by se dalo dovodit, že se v průběhu naposledy povoleného pobytu skutečně věnovala studiu, když plnění účelu sama tvrdí.“

27. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tedy vyplývá, že správní orgány pojalý podezření, že žalobkyně ve školním roce 2018/2019 fakticky neplnila účel dříve povoleného pobytu, tj. že nestudovala. K této otázce tedy správní orgány zaměřily své dokazování – marně vyzvaly VOŠ ke sdělení informací o studiu žalobkyně, marně provedly výslech žalobkyně a marně vyzvaly žalobkyni k předložení výkazu o studiu. Poté dospěly k závěru, že nelze zjistit, zda žalobkyně studovala, a dovodily z toho, že se nepodařilo ověřit údaj o důvodu předchozího pobytu žalobkyně (studium) uvedený v žádosti.
28. Namítla-li žalobkyně v prvním okruhu žalobních, že nebyl naplněn důvod pro zamítnutí její žádosti spočívající v tom, že se nepodařilo ověřit údaj uvedený v její žádosti ohledně plnění účelu předchozího pobytu spočívajícího ve studiu, jde o námitku opodstatněnou.
29. Správní orgány zamítnutí žádosti žalobkyně vskutku odůvodnily s odkazem na § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) in fine zákona o pobytu cizinců tím, že výslech žalobkyně ani výzva na žalobkyni a na VOŠ nevedly k tomu, že by se podařilo ověřit, zda žalobkyně

v předešlém školním roce skutečně studovala. Takový důvod zamítnutí žádosti žalobkyně však nemůže obstát, a to bez ohledu na posouzení splnění podmínek spočívajících v provedení pohovoru a posouzení listin vyžádaných od žalobkyně. Na podporu tohoto právního posouzení lze uvést dva argumenty.

30. Prvním je, že faktické plnění účelu pobytu není údajem uvedeným v žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány argumentovaly tím, že žalobkyně do žádosti v kolonce 17 nazvané „*předchozí pobyt na území delší než 3 měsíce*“ vyplnila „*pobyt do: 30. 8. 2019*“ a „*důvod a místo pobytu: studium*“. Žalobkyně tedy do žádosti uvedla důvod předchozího pobytu, který nesporně odpovídal udělenému pobytovému oprávnění. Žalobkyně do žádosti neuvedla údaj o tom, že fakticky účel předešlého pobytového oprávnění plnila, kdy právě tento údaj správní orgány ověřovaly. A nemožnost ověření právě tohoto údaje byla jediným důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně. Jinak řečeno, správní orgány postupovaly v rozporu s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když žádost žalobkyně zamítly proto, že se nepodařilo ověřit faktické plnění účelu předchozího pobytu, protože nešlo o údaj uvedený v žádosti.
31. Druhým argumentem je, že neplnění účelu předchozího pobytu je důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení pobytového oprávnění podle výslovného zákonného ustanovení § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 22. 7. 2019, kdy je tento postup podle zákona vyloučen, prokáže-li cizinec, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Zakotvil-li tedy zákonodárce výslovně neplnění předchozího pobytu jako důvod zamítnutí žádosti o prodloužení pobytového oprávnění a podmínil to tím, že cizinec neprokázal, že účel pobytu neplnil po přechodnou dobu ze závažných důvodů, nemůže být tentýž skutkový důvod s odlišným důkazním břemenem důvodem pro zamítnutí žádosti podle jiného zákonného ustanovení.
32. Jinými slovy, ve vztahu k neplnění účelu předchozího pobytu nese důkazní břemeno správní orgán a ve vztahu k plnění účelu žádaného pobytu nese důkazní břemeno cizinec. Oproti tomu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců reguluje jen ty případy, kdy se (přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů) nepodaří verifikovat údaje v žádosti žadatele, kdy takto nelze zjistit, zda jsou pravdivé nebo nepravdivé.
33. Popsané právní posouzení je v souladu s judikaturou správních soudů: V rozsudku čj. 10 A 162/2015-42 ze dne 22. 10. 2019 Městský soud v Praze výslovně uvedl toto: „*Žádost žalobkyně v kolonce č. 17 poskytuje prostor pro uvedení (i) data předchozího pobytu (datum od a datum do), (ii) důvodu předchozího pobytu a (iii) místa předchozího pobytu. Údaj o plnění účelu předešlého povoleného dlouhodobého pobytu, jenž správní orgány hodlaly výsledkem žalobkyně ověřit (a to se jim pro nesoučinnost žalobkyně nepodařilo), tedy zjevně není součástí žádosti či jejích příloh a nelze jej zaměňovat s údajem o důvodu pobytu, který naopak je součástí žádosti v kolonce 17 a který žadatelka (žalobkyně) nevyplnila (ale tyto údaje jsou ověřitelné z informačního systému). Jelikož údaj o plnění účelu předchozího pobytu není údajem uvedeným v žádosti či v jejích přílohách, správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, když zamítl žádost žalobkyně o nové povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tj. proto, že se nepodařilo ověřit údaj v žádosti o tom, zda žalobkyně plnila účel předchozího povoleného pobytu. Skutečnost, že se výsledkem žalobkyně nepodařilo ověřit údaj o tom, zda plnila účel předchozího povoleného pobytu, tedy není možné kvalifikovat jako důvod pro zamítnutí žádosti podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.*“ Tyto závěry potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 5 Azs 385/2019-29 ze dne 25. 6. 2020, kde zaujal jednoznačný právní názor k

otázce, zda žádost cizince o vydání povolení k dlouhodobému pobytu může být zamítnuta podle § 56 odst. 1 písm. a) in fine zákona o pobytu cizinců, pokud se neověřené údaje týkají plnění účelu předešlého povoleného dlouhodobého pobytu: „Nejvyšší správní soud podotýká, že pro § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je relevantní to, zda jde o údaje uvedené v žádosti, přičemž otázka plnění či neplnění účelů dříve povolených pobytových oprávnění takovým údajem není.“

34. Soud shrnuje, že správní orgány v daném případě nebyly oprávněny aplikovat § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V posuzovaném případě totiž nešlo o případ, kdy by se nepodařilo ověřit údaj uvedený v žádosti, protože faktické plnění účelu předchozího pobytu není údajem žádosti.
35. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítala, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou žalobkyně, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí v rozporu se závazným právním názorem žalované uvedl, že žalobkyně neoprávněně odmítla ve správním řízení vypovídat, přestože žalovaná ve svém rozhodnutí ze dne 6. února 2020, č.j. MV-184124-4/SO-2019, dospěla k závěru, že žalobkyně výpověď odepřela oprávněně.
36. Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnou první žalobní námitku, což vedlo ke zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, nebylo nutné se touto žalobní námitkou zabývat. Obiter dictum však soud uvádí, že druhá žalobní námitka je nedůvodná, protože žalovaná naprosto jednoznačně na str. 9 napadeného rozhodnutí uvedla, že odepření výpovědi žalobkyní nebylo důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně. Toto ostatně vyplývá i z celého kontextu napadeného rozhodnutí. Odvolací námitka žalobkyně byla tedy vypořádána řádně. Argumentuje-li žalobkyně stranou 4 prvoinstančního rozhodnutí, pomíjí, že zde prvoinstanční orgán výslovně uvedl, že se závaznému právnímu názoru žalované podřídil.
37. S ohledem na důvodnost žalobních námitek prvního okruhu soud neposuzoval důvodnost námitek, jimiž žalobkyně pod třetím žalobním bodem poukazovala na nepřiměřenost zásahu spočívajícího ve vydání rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti do soukromého a rodinného života. Správní orgány musí totiž pokračovat v dokazování rozhodných skutkových okolností pro posouzení žádosti žalobkyně a zjistit v daném ohledu v souladu s § 3 správního řádu skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, budou-li všechny formální náležitosti splněny. V této procesní situaci by bylo předčasné, kdyby soud přezkoumával, zda je napadené rozhodnutí, opřené o nezákonný důvod zamítnutí žádosti žalobkyně, přiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny.
38. K argumentaci žalované soud uvádí, že není sporu o tom, že není rozhodující, zda je účel povoleného pobytu cizincem plněn formálně, ale to i to, zda je naplňován ve skutečnosti. Správní orgány nepochybně mohou v souladu s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců ověřovat v řízení žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, zda cizinec plnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno, nicméně buď neplnění účelu pobytu správní orgány prokážou a z tohoto důvodu žádost cizince zamítnou, nebo ne, kdy v posledně uvedeném případě nelze žádost cizince zamítnout z důvodu, že se nepodařilo ověřit, zda cizinec účel pobytu plnil nebo ne.
39. Je nutno dodat, že soud neprovedl žalobkyní při jednání soudu navržený důkaz spočívající v rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2020 č.j. MV-184124-4/SO-2019, neboť jeho provedení nebylo nezbytné k hodnocení důvodnosti žaloby – pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo k důkazu navržené předchozí zrušovací rozhodnutí

žalované právně bezvýznamné.

40. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož vadami, které soud shledal ve vztahu k napadenému rozhodnutí, je zatíženo i prvoinstanční rozhodnutí, soud přistoupil rovněž k jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 19 318 Kč (13 600 Kč + 4 000 Kč + 1 118 Kč + 600 Kč). Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 13 600 Kč, kterou tvoří odměna za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby a repliky a účast u soudního jednání dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu) a 4 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále jde o zaplacené soudní poplatky ve výši 4 000 Kč. Dále jde o náhradu cestovních výdajů advokáta žalobkyně za 181 km z Prahy do Plzně a zpět na jednání soudu v celkové částce 1 118 Kč. V cestovním je zahrnuta amortizace podle § 158 odst. 1 ve spojení s § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce v částce 796 Kč (4,40 Kč/km x 181 km) a náhrada za pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 in fine ve spojení s § 189 odst. 1 písm. c) zákoníku práce v návaznosti na § 4 písm. a) vyhlášky č. 589/2020 Sb. 322 Kč (6,4 l/100 km x 181 km x 27,80 Kč/1l). Žalobkyně má nárok i na náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu v uplatněné výši 600 Kč (6 půlhodin po 100 Kč). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.
42. Požadovala-li žalobkyně ve vyčíslení náhrady nákladů řízení náhradu za spotřebované pohonné hmoty v sazbě 31,50 Kč/1l pohonných hmot, vycházel soud podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu z právních předpisů o cestovních náhradách. Podle § 158 odst. 3 zákoníku práce pak platí, že neprokáže-li advokát cenu pohonných hmot dokladem o nákupu (což zástupce žalobkyně neprokázal), vychází se z ceny stanovené prováděcím právním předpisem vydaným podle § 189. V § 4 písm. a) vyhlášky č. 589/2020 Sb. je pak stanovena cena 27,80 Kč za 1 litr benzínu automobilového 95 oktanů, a proto soud vycházel z této ceny. Požadoval-li zástupce žalobce cenu 31,50 Kč za 1 litr benzínu, jde podle § 4 písm. b) vyhlášky č. 589/2020 Sb. o benzín automobilový 98 oktanů, kdy podle velkého technického průkazu automobilu užitého zástupcem žalobce k cestě na jednání soudu používá automobil palivo „BA 95 B“, tj. benzín automobilový oktanové číslo 95 bezolovnatý.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. února 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu